

Ve věku šestasedmdesáti let odešel 22. září 2010 do muzikantského nebe drobný skromný starý pán **Jaroslav Řehoř**, písničkář a textař, který tvořil své dílo přes půl století. První písničky, které složil, zněly u trampských ohňů již v padesátých letech. Nejznámější z nich, *Kapkami si děšť*, se leckde hraje do dneška. Určitě byla během let na desky nazpívána vícekrát, nejznámější je však její nahrávka z LP a CD retroalba

Vandr do padesátek

(Venkow, poprvé 1991), které je pravděpodobně nejrozšířenější trampskou nahrávkou všech dob.

Jako zralý muž napsal Jaroslav Řehoř řadu písničkových textů (z nichž několik opatřil i melodiemi) pro skupiny **Bluesberry** (70. léta), **Cestáři** (od konce 70. let) a **Sekvoj** (od začátku 90. let). Téměř čtyři desítky písní, na kterých se autorsky podílel, nahrály tyto kapely i na svá alba. Dnes asi nejoblíbenější Jardova písnička,

Nouzová kolonie

, vyšla dokonce dvakrát. Prvně ji nazpíval Pavel Hurt na album Sekvoje

„4“

(Gramofonové závody, 1998) a podruhé autor textu i hudby Jarda Řehoř se sborem kapely Cestáři na jejich album

Jenom tak

(Multisonic, 1999). Na druhém albu Cestářů

Každému něco

(Good Day Records, 2001) je slavná

Kapkami si děšť

nazpívána autorem, opět s kapelním sborem. Na témž CD najdeme také jednu písničku z Jardova prvního autorského období. Je to brazilská lidová s textem nazvaným

Noc

. Ostatní písničky skládal přímo pro jmenované kapely, z nichž s Cestáři a se Sekvojí i zpíval jako hodně častý host. Později se nejedna z písniček s jeho melodií stala součástí výchozího repertoáru Jardova dalšího období.

K sedmdesátým narozeninám si Jaroslav Řehoř pořídil kytaru, na kterou nikdy před tím nehrál, naučil se základní akordy a se svojí autorskou tvorbou, které začalo po delší odluce utěšeně přibývat, vyrazil mezi kamarády. A ti ho, nadšeni bezprostředním sdělením písniček, brzy přiměli, aby začal vystupovat i na jevišti. Zkusil to v drobných hostovačkách a byl přijímán velmi

Starý pán, který hrál se srdcem na dlani

Napsal uživatel Cimbura
Pondělí, 27 Září 2010 16:14

vřele, i když brilantním hudebníkem se nikdy nestal. Jardovy písničky, z nichž i ty nejsmutnější nesly obrovský náboj jeho moudrého, životem poučeného, laskavého optimismu, to nepotřebovaly. Otevíraly lidská srdce svojí čistou upřímností.

Poslední čtyři roky se Jaroslav Řehoř zúčastňoval, mezi daleko mladšími hudebníky, soutěže Notování, kterou po celou dobu jejího trvání pravidelně navštěvoval jako divák. Mezi mladými lidmi mu bylo dobře. Proto ho bylo možno často potkat v mnoha pražských klubech při různých zajímavých koncertech a akcích, mj. i na Open Micu Potrvá, kde byl též několikrát hostem na scéně. Vedle početných malých, měl i několik vystoupení koncertního rázu, jako např. v Blues sklepě, nebo v Klubu U Náčelníka. Oficiální záznam z Jardova posledního muzikantského, a žel i životního období, neexistuje. Ale možná je to dobře. I kdyby byl dílem největších mistrů svého oboru, nemohl by být tak autentický, jako vzpomínky nás všech, kteří jsme měli štěstí být u toho, když starý pán se srdcem na dlani hrál svoje písničky.